

Τα επιθετικά όπλα της ΥΕ ΙΙΙ περιόδου έχουν σε γενικές γραμμές τον ίδιο τύπο όπως στις προηγούμενες εποχές. Οι Μυκηναίοι γενικά χρησιμοποιούσαν τόξα, βέλη, δόρατα, μαχαίρια και εγχειρίδια διαφόρων τύπων, όπως και ξίφη.

Τα ξίφη παρουσιάζουν τυπολογική εξέλιξη και είναι την εποχή αυτή ισχυρότερα. Οι τύποι C και D, καθαρά μυκηναϊκής εμπνεύσεως, εμφανίζονται ήδη στα μέσα του 15ου αι. π.Χ. Οι λαβές είναι στιβαρές, συμφυείς με την λεπίδα και τον οβελίσκο. Οι ώμοι είναι κερατοειδείς ή σταυρόσχημοι αντίστοιχα, έτσι ώστε να εξασφαλίζεται η προστασία του χεριού. Τόσο η λαβή όσο και ο οβελίσκος έχουν περιχέλιωμα που αποβλέπει στη στερεότητα, οι λεπίδες είναι μακριές και εμφανίζουν ισχυρή κεντρική νεύρωση. Τα ξίφη των τύπων C και D χαρακτηρίζονται από τις πολυτελείς διακοσμήσεις της λαβής και του επίμηλου, στοιχεία που προσδίδουν μοναδικότητα σε κάθε παράδειγμα. Είναι όπλα πριγκιπικά, αντικείμενα γοήτρου που έχουν κατασκευασθεί σε μεγάλα εργαστήρια και ανευρίσκονται σε πλούσιους τάφους, όπως στον θολωτό τάφο των Δενδρών όπου και οι δύο τύποι συνοδεύουν την ίδια ταφή. Οι τύποι C και D γνώρισαν ευρεία γεωγραφική διάδοση και κυκλοφόρησαν και σε περιοχές που ήταν έξω από τον άμεσο μυκηναϊκό χώρο, όπως η Παλαιστίνη και τα Βαλκάνια.

Μετά το 1400 π.Χ. εμφανίζεται ο τύπος D2, μια παραλλαγή του τύπου D. Η σταυρόσχημη λαβή έχει σχήμα T με έντονα τετραγωνισμένους ώμους και βαθύ περιχέλιωμα. Η πλατιά ισχυρή λεπίδα είναι πιο κοντή και φέρει ραβδώσεις. Ο τύπος του ξίφους αυτού που θα εξακολουθήσει να είναι σε χρήση ως το τέλος του 13ου αι. π.Χ. μας μεταφέρει σ' έναν καινούργιο κόσμο, στον οποίο επικρατεί μια ατμόσφαιρα πολέμου και μεγάλης κινητικότητας, όπου το δύσχρηστο μακρύ ξίφος δεν φαίνεται να εξυπηρετεί πια. Ο τύπος D2 αναγγέλλει τους νεότερους τύπους ξιφών, τους τύπους E, F, G, που ανήκουν στον 13ο και 12ο αι. π.Χ.

Γύρω στα 1300 π.Χ. σβήνουν τα μεγάλα εργαστήρια στα οποία απευθύνονταν οι πλούσιες παραγγελίες, και τα όπλα κατασκευάζονταν σε μικρότερα εργαστήρια ή και από περιοδεύοντες μεταλλουργούς. Γι' αυτό και τα ξίφη του 13ου και 12ου αι., αν και ανήκουν σε συγκεκριμένους τύπους, παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία σε μορφολογικές λεπτομέρειες. Μετά από το 1300 π.Χ. δεν υπάρχουν πια πολυτελή εγχειρίδια και ξίφη. Ειδικότερα, περίτεχνα εγχειρίδια με ένθετες παραστάσεις δεν φαίνεται να κατασκευάζονται ήδη από παλαιότερα, από το 1400 π.Χ. περίπου. Γενικότερα η χρήση της "ζωγραφικής με μέταλλο" που ήταν μια τεχνική περίπλοκη και ακριβή, μετά το 1400 π.Χ. ατονεί, δεν απαντάται πια στα όπλα, ενώ εξακολουθεί να χρησιμοποιείται στη διακόσμηση κυπέλλων έως περίπου την καταστροφή των ανακτόρων.

Στον 13ο αι. π.Χ. εμφανίζονται νέοι τύποι ξιφών: η παραξιφίδα τύπου E, το ξίφος τύπου F, που έχει ισχυρή λεπίδα με χαράγματα και λαβή με τετράγωνους ώμους, και το ξίφος τύπου G. Η λεπίδα του ξίφους G φέρει επίσης χαράγματα και η λαβή του καταλήγει σε φυλακτήρα που χαρακτηρίζεται από δύο κνώδοντες με άκρα που έχουν ισχυρή κλίση προς τα κάτω. Πρόκειται για ξίφη κοντά και εύχρηστα με απλά διακοσμημένες λαβές, γενικά για όπλα που έχουν σαν κύριο προορισμό να είναι αποτελεσματικά στη μάχη. Είναι φανερό ότι η δημιουργία ενός νέου όπλου ή η ραγδαία εξέλιξη ενός παλαιού ανταποκρίνεται σε μια ανάγκη και η όλη εικόνα του μυκηναϊκού χώρου στη Μυκηναϊκή III περίοδο δημιουργεί την εντύπωση ότι οι πολεμικές δραστηριότητες έχουν πολλαπλασιαστεί.

Η μεγάλη ποικιλία των όπλων και η εξαιρετική τους κατασκευή υποδηλώνουν την υψηλή στάθμη στην οποία έχει φθάσει η μυκηναϊκή μεταλλουργία και είναι γνωστό ότι οι Μυκηναίοι έκαναν εξαγωγή όπλων. Η ποικιλία όμως αυτή υποδηλώνει επίσης ότι υπήρχε μεγάλη ζήτηση όπλων και επομένως ότι όλο και περισσότεροι άνδρες ασχολούνταν με τον πόλεμο, ιδιαίτερα την εποχή των μεγάλων επιδρομών, των πειρατειών και των ταραχών γενικότερα.

Τέλος, το 1250 π.Χ. περίπου εμφανίζονται τα ξίφη Naue II τα οποία καθώς φαίνεται έγιναν γνωστά στην Ελλάδα από μισθοφόρους που είχαν έλθει από περιοχές της Βορείου Ευρώπης. Είναι ξίφη ισχυρά που χτυπούν και κόβουν, κατάλληλα για τον πόλεμο. Η χαρακτηριστική τους λαβή παρουσιάζει απότομη κλίση στο κάτω τμήμα της. Η πλατιά λεπίδα -έχει το ίδιο πλάτος με τη λαβή- στενεύει μόνο κοντά στην αιχμή και φέρει ραβδώσεις. Ο ευκολόχρηστος αυτός τύπος εξυπηρετεί στις εκστρατείες και τις μετακινήσεις και η χρήση του διαδόθηκε σ' έναν ευρύ γεωγραφικό χώρο. Είναι το κατεξοχήν όπλο του 12ου αι. π.Χ. Το ξίφος αυτό επέζησε ως τύπος και στους πρώτους Σκοτεινούς Αιώνες αλλά στην κατασκευή του αντικαταστάθηκε ο χαλκός από τον σίδηρο.

Ο αμυντικός οπλισμός των Μυκηναίων είναι λιγότερο γνωστός από ανασκαφικά ευρήματα, κυρίως για τις ΥΕ I και ΥΕ II περιόδους, διότι τα φθαρτά υλικά από τα οποία αποτελείτο δεν έχουν διατηρηθεί. Οι μυκηναϊκοί θώρακες ήταν συνήθως κατασκευασμένοι από χονδρό λινό, το οποίο είναι πολύ ανθεκτικό στα βέλη και τα χτυπήματα, ή ήταν δερμάτινοι ενισχυμένοι με μεταλλικούς αρμούς.

